

[Lilli Gyldenkilde]

mumsbeløbet, som ligger på omkring 130.000 kr., og ned på ingenting for de fleste i den gruppe, vi her snakker om. Det er det, dette her handler om.

Men vil hverken hr. Helge Sander eller fru Pia Christmas-Møller – og jeg kan jo sige det til andre, som jeg ved vil sige det samme – indse, at forudsætningerne for det forlig, der blev lavet, er ændret betydeligt? Man troede, at arbejdsløsheden ville falde, dengang man lavede forliget og skønnede over tallene, og det har været en forudsætning for dem, der gik med til det. Dengang så det ud til, at vi fik faldende arbejdsløshed, men vi har fået en meget stærkt stigende arbejdsløshed i stedet for. Dertil kommer, at regeringen – formentlig i panik over ikke at kunne komme videre – har nedsat et udvalg, som skal kigge på to ting: dels finansiering af dagpengesystemet og dels en aktivering af de ledige. Det er dog to grundlæggende forudsætninger, der er ændret, siden dette forlig blev indgået.

Det, vi siger, er: Giv de mennesker, som falder ud i år, en chance! For vi ved ikke, om der bliver lavet nogle nye regler, når Zeuthenudvalget er færdigt, som måske vil sikre, at de ikke kommer i den situation. De forudsætninger ser man helt bort fra, og så taler man om, at folk ikke kan blive forsørget til evig tid i a-kasse-systemet. Jeg synes altså, man kommer let om ved afvisningen af dette forslag.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Fru Jytte Andersen går videre i forsikringsterminologien og siger, at den ene part har levet op til sine forpligtelser, men at problemet er, at det har den anden part ikke. Jeg ved ikke, om der er så meget formål med at gå videre i den diskussion, men jeg må alligevel erindre fru Jytte Andersen om, at dagpengesystemet er et forsikringssystem, som giver den ledige ret til dagpenge i 2½ år. Det er udgangspunktet. Dertil gives der nogle aktiverende tilbud i form af ATB og UTB, som kan forlænge perioden, men grundlaget er altså, at man kan få forsørgelse i 2½ år og ikke en livsvarig ydelse.

Jeg ved ikke, om man kan bruge fru Jytte Andersens terminologi, men hvis man kan, vil jeg prøve at parallelisere til dem, der har en brandforsikring: Hvis huset brænder, udbetaler forsikringen et beløb svarende til husets

værdi, men det kan godt være, at forsikringstageren ikke får godtgjort tabet fuldt ud, fordi der f.eks. ikke er mulighed for at købe et tilsvarende hus i det pågældende lokalområde. Alligevel har forsikringsselskabet levet op til sine forpligtelser.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi holder fast ved, at dagpengesystemet er et forsikringssystem, for ellers kan vi ikke blive ved med at forsvare, at der er en retsbestemt ydelse. Vi har set i dagspressen og andre steder, at flere og flere sætter spørgsmålstegn ved, om det nu også er rimeligt, at de formuende får deres dagpenge ved ledighed, og om der ikke er brug for at gøre dagpengene indkomstafhængige. Det mener jeg ikke vi skal; men så er der altså også grund til, at vi holder fast i, at det ikke er en livsvarig ydelse, vi taler om. Det har aldrig været en del af forudsætningerne i dagpengesystemet, hverken da det startede helt tilbage omkring århundredskiftet, eller i dag.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Hr. Helge Sander siger, at vi ikke kan trylle, og det har han jo ganske ret i; det er i hvert fald svært at trylle, men vi har jo altså truffet en beslutning, som påvirker den gruppe, der kommer i klemme, ved at udsætte revisionen af ATB/UTB, og det er måske set med de langtidslediges øjne et trylleslag fra folketingsmedlemmer, der medfører, at dobbelt så mange, som ellers ville ryge ud af systemet, ryger ud af det ved forlængelsen.

Godt nok kan vi ikke trylle, men vi kan lade være med at gøre 6.000-7.000 mennesker til ofre for de beslutninger, som vi træffer herinde, og som i hvert fald af mange langtidsledige opfattes som trylleri fra vores side – et trylleri, som bestemt ikke giver dem en bedre tilværelse, men som faktisk, som fru Lilli Gyldenkilde sagde før, bringer dem ud i en social deroute, i hvert fald for manges vedkommende, hvis de har en forsørger og de kommer ind under det gensidige forsørgelsesprincip.

Jeg synes, man skal prøve at se den sammenhæng, at der er nogle ledige, som bliver gidsler for nogle beslutninger og nogle bristede forudsætninger om en faldende arbejdsløshed. De har i øvrigt levet op til de krav, vi som lovgivere stiller til dem. Men det, der mangler, er honoreringen. Fru Pia Christmas-Møller taler om